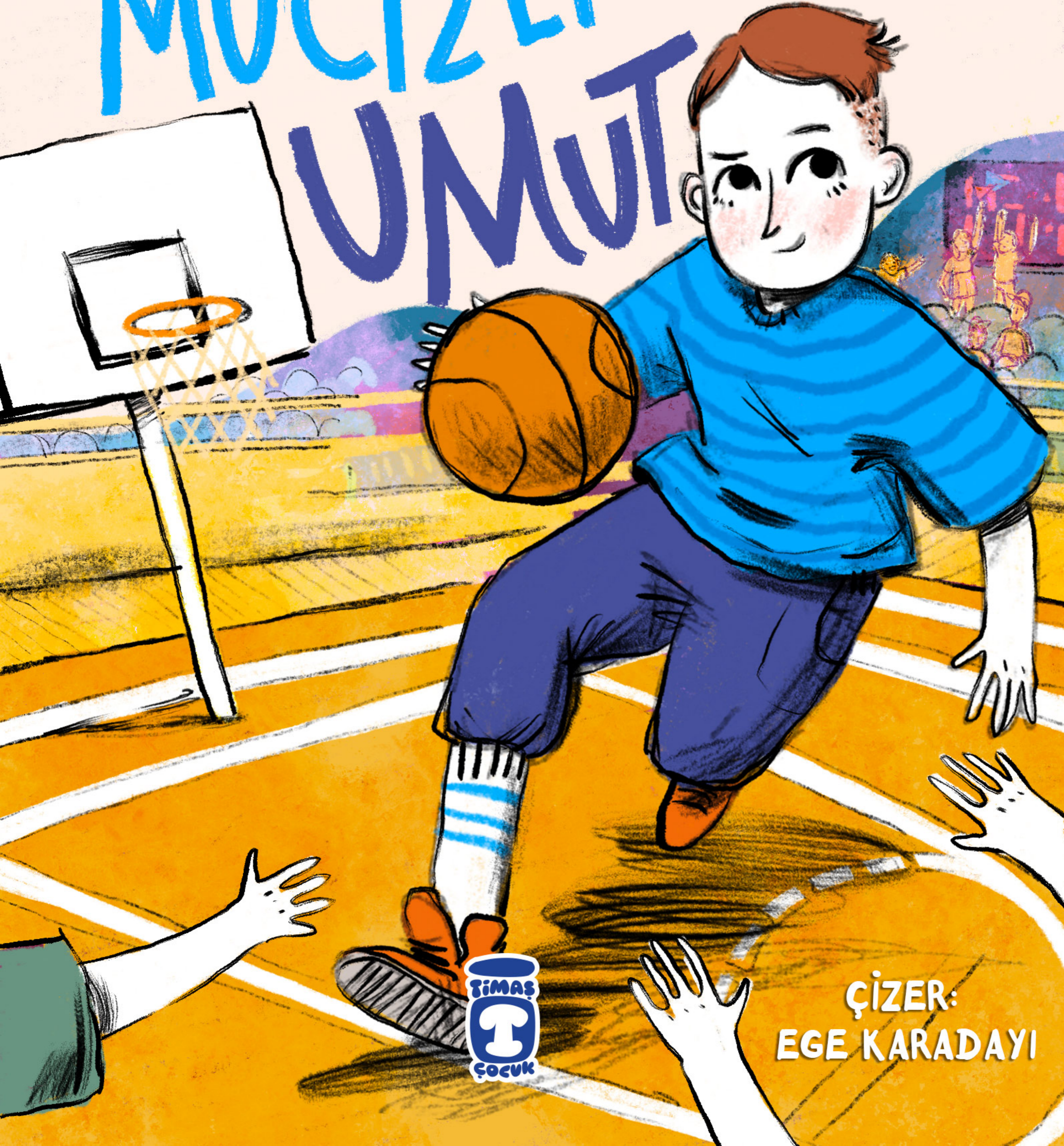

MEHMET GÖNEN

MUCİZENİN ADI
UMUT

ÇİZER:
EGE KARADAYI

1. BÖLÜM

- Maçın bitmesine son üç saniye, 79-77 gerideyiz. Artık mucize lazım maçı kazanmak için. Kendi yarı sahamızdan topu aldı Umut. Orta yuvarlağa kadar hızla geldi, son saniye. Umut atışını yaptı nefesler tutuldu... UMUT, UMUT, UMUT. MUCİZENİN ADI UMUT... Turnuva boyunca sergilediği mükemmel oyununu şampiyonlukla taçlandırdı. Son saniyede orta yuvarlaktan yaptığı atışla şampiyonluğu ülkemize getirdi Umut. Tribünler yıkılıyor. Rakip takım şaşkınlık içinde. Turnuvanın en skorcu ismi Umut mükemmel bir kapanış yapıyor.

Bu, Macit abinin bir şeyler yemeden yaptığı en uzun konuşma arkadaşlar. Macit abi bizim okulun ilk mezunlarından. Fakat hâlâ ba-

ğını koparamamış galiba. Koca üniversite bitirip spor sunucusu oldu. Yine de her maçta okulumuzdaki yerini alıyor işte.

Maçtan hemen sonra küçük bir sakatlık geçirdim. Küçük dediğime bakmayın. Herkes bir daha yürüyemeyeceğimi düşünüyordu. Fakat bana sökmeyi öyle şeyler. Bırakın yürümeyi, uçmaya bile başlayacaktım neredeyse. Durun en baştan başlayayım.

Maçı anlatan Macit abi var ya, işte onunla maç öncesi öyle bir konuşma yaptık ki gülmekten ölürsünüz. Maçın başlamasına dakikalar kalmıştı ki Macit abi kolumdan tutup kenara çekti beni.

Elinde koca bir leblebi poşetiyle kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

- Bu maçı alacağız Umut.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Tabii Macit abiye çaktırmamak için de iyi bir çaba harcadım. Sonra sözlerine devam etti.

- Çok basket atacaksın. O kadar atacaksın ki saymak için hesap makinesi gerekecek. Sana güveniyorum, sakın unutma. Aslansın sen Umut, süper çocuksun, hatta kaplansın. Şu leblebi gibi ye onları tamam mı? Kahraman olacaksın. Sadece topa ve potaya odaklan. Topu at, gerisini merak etme sen. Top gideceği yolu bulur.

Vay arkadaş! Macit abinin motivasyonu da böyle garip işte. Sonunda dayanamayıp gülmeye başlayınca Macit abi iyice yanıma yaklaştı.

- Bak, nasıl da gülüyorsun işte. Maç sonunda hepimiz böyle güleceğiz.

Neyse ki maç anonsu imdadıma yetişti. Koşarak sahaya girince birden rahatladım. Maç çok çekişmeli geçti. Kazandık kazanmasına ama asıl dert ondan sonra başladı. Annem ve babam sürekli nasihat vermeye başladılar bana.

- Turnuva da bitti, ders çalışmaya başlayacaksın artık, değil mi Umut?

- Zaten çalışıyorum anneciğim.

Annemden kalan zamanda babam da peşimi bırakmadı hiç.

- Basketboldaki başarını derslerde de bekliyorum oğlum.

- İyi de ben zaten sınıf ikincisiyim babacığim.

Ne desem olmadı. Zaten bizimkiler basketbol oynayınca ders çalışmadığımı sanı-

yorlar galiba. İşte bu zamanlarda en büyük destekçim Cansu oldu. Az önce sınıf ikincisiyim dedim ya, Cansu da bizim sınıfın, aynı zamanda okulun birincisi. Benim basketbolu ne kadar çok sevdiğimi en iyi o bilir. Bir de çok evhamlıdır kendileri. Pireyi deve yapmayı çok sever.

Maç bitince eve döndük. Annem ve babam nasihatlere başlayınca Cansu yine imdadıma yetişti.

- Hadi bakalım Umut, bu şampiyonluğu biraz kaydırakta biraz da salıncakta kutlayalım.

Bunu söyleyen Cansu'dan başkası olsaydı parkı rüyamda görürdüm herhâlde. Hemen koşarak düştük parkın yoluna. Tabii kedim Miskin'le birlikte.

Kedimin adının neden Miskin olduğunu tahmin etmişsinizdir. Ne zaman görsem uyuyor bu kedicik. Gerçi hakkını yememek lazım. Maç öncesinde evdeki antrenman arkadaşımı benim.

Yol boyu maçı konuştuk. Biz konuşurken Miskin bizi öyle bir seyrediyordu ki görmemiz lazım. Kaşlarını çatmış, "Ne var bunda ben olsam ben de atardım o basketi." der gibiydi. Tuttuğum gibi kafasını okşamaya başladım.

- Gel bakalım buraya pisicik!

Çok geçmeden bizim Miskin, isminin hakkını verip kucağımda uyuyuverdi. Cansu da bu hâlini görünce dayanamadı.

- Bir isim bu kadar mı yakışır yahu! Sevmeye de gelmiyor bu kediyi. Hemen uyudu baksana.

Ben gülerken Miskin sanki konuştuklarımızı anlıyormuş gibi kucağımdan kalkıp yürümeye başladı.

- Beğendin mi yaptığını Cansu. Baksana yine küstü bizimki.

Biz gülüşüp oynarken parktan bağırmalar

duydum. Hemen ayaġa kalkıp etrafa bakınca gözlerim yuvasından fırlayacaktı neredeyse. Bir bebek arabası kendi başına bize doğru hızla ilerliyordu. Arabanın peşinden birisi çaresizce bağırırken hiç düşünmeden koşmaya başladım. Bebek arabası gittikçe hızlanıyordu. Bir ara yakalayamayacağım sandım. Tam o anda ayaġım taşa takıldı ve uçmaya başladım. Neyse ki bebek arabası yola çıkmadan son anda tuttum.

